

Οι ήρωες και οι ηρωίδες της πρώτης γραμμής τον καιρό της πανδημίας

/ [Γνώμες](#)

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

«Να μιλήσω για ήρωες...»

Κάθε εποχή έχει τους ήρωές της. Τους ανθρώπους -πρότυπα για όλους τους άλλους αλλά πιο πολύ για τη νεολαία. Στη σημερινή συγκυρία οι ήρωες κι οι ηρωίδες είναι οι γιατροί, το νοσοκομειακό προσωπικό, οι ένοπλες δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας.

Ακριβώς, δηλαδή, η μερίδα της κοινωνίας που μέχρι πρόσφατα η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων σε Ελλάδα και Κύπρο χλεύαζαν, λοιδωρούσαν, προπηλάκιζαν, τους έψαλλαν τα εξ αμάξης. Να προσθέσουμε στον κατάλογο των αποδιοπομπαίων τράγων και τους εκπαιδευτικούς.

Και ήρθε η πανδημία αλλά και ο εχθρός στον Έβρο. Διμέτωπος ο αγώνας της Ελλάδας μας. Χωρίς τους στρατιωτικούς και τα σώματα ασφαλείας οι Τούρκοι θα έρχονταν, ο μη γένοιτο, έξω από την Αθήνα, για να θυμηθούμε και τον ατυχή

ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897. Ευτυχής συγκυρία, η Ελλάδα μας έχει έναν δυναμικό ηγέτη που έκανε σαφές ότι τα σύνορά της είναι αδιαπέραστα.

Τέτοια, όμως, τα έκαναν οι ψυχές και τα σώματα των στρατιωτικών, των αστυνομικών, των πυροσβεστών αλλά και των ακριτών του Έβρου που φυλάνε Θερμοπύλες. Θαυμάσαμε όλο αυτό το διάστημα την ελληνική ψυχή σε όλο το μεγαλείο της. Ξεπέρασαν τα όριά τους όλες αυτές τις μέρες τα παιδιά μας. Μα δεν λιποψύχησαν. Δεν το έβαλαν κάτω. Πάλεψαν λιονταρίσια με τον ύπουλο εχθρό και μας γέμισαν περηφάνια. Νιώσαμε ασφάλεια. Η μικρή Ελλάδα υπερασπίστηκε τα σύνορα της Ευρώπης.

Από τον καιρό που ήμουν φοιτήτρια στην Αθήνα, συνειδητοποίησα δυστυχώς ότι όλα αυτά τα παιδιά περνούσαν των παθών τους τον τάραχο με τους παντός είδους αναρχικούς και απάτριδες. Τους καλοπερασάκηδες και τα παλληκάρια της φακής που το μόνο που ξέρουν είναι να διασύρουν συνειδήσεις, να εκμαυλίζουν ανθρώπους, τιμητές και κήνσορες των πάντων. Όλοι έχουμε ακούσει τα κοσμητικά επίθετα με τα οποία τους στολίζουν.

Τι να πω δε για τους στρατιωτικούς; Για τη λεβεντιά και τη μεγαλοσύνη τους; Ως φιλόλογος συνήθιζα να παραφράζω μια αρχαία ρήση: «Ου παντός πλειν ες Σχολήν Ευελπίδων», για να καταδείξω το επίπεδο της εκπαίδευσης και το ποιον των μαθητών που καταφέρνουν να περάσουν τις εξετάσεις της. Ως Δήμαρχος και ως μητέρα στρατιώτη που υπηρετούσε τη θητεία του βρέθηκα κάποιες φορές σε εκδηλώσεις σε στρατόπεδο στην Αθαλάσσα. Η εκτίμησή μου, και το καταθέτω ευθαρσώς και μετά παρρησίας, είναι ότι αν όλοι στον δημόσιο τομέα εργάζονταν με τον ίδιο ζήλο, την ίδια σοβαρότητα, επιστημοσύνη, οργάνωση, δυναμισμό, ενεργητικότητα, αυταπάρνηση, αμέτρητες ώρες, όπως οι στρατιωτικοί, θα ήταν πολύ διαφορετική η κατάσταση και στις δύο χώρες μας.

Και έρχομαι στους γιατρούς και το νοσοκομειακό προσωπικό, που πάντα ήταν στο μάτι του κυκλώνα, αλλά ιδιαιτέρως στο πρόσφατο παρελθόν, όπως γίναμε όλοι μάρτυρες στην Κύπρο. Δεν πρέπει να μηδενίζουμε το έργο τους ούτε την προσφορά τους, αφού τώρα φάνηκε ξεκάθαρα ότι αυτοί είναι στην πρώτη γραμμή, διακινδυνεύοντας τη ζωή τους κάθε στιγμή. Έχουμε, εξάλλου, ακούσει πόσοι έχασαν τη ζωή τους, προσπαθώντας να κάνουν το καθήκον τους.

Επιλογικά, όλοι αυτοί οι άνθρωποι σήμερα υπερβαίνουν τους εαυτούς τους, διακινδυνεύουν τη ζωή τους, είναι η αιχμή του δόρατος σε αυτόν τον αγώνα με τον ύπουλο και αόρατο εχθρό που караδοκεί να μας αφανίσει από προσώπου γης. Σαν να είναι το χέρι του Θεού στη γη σε πανδημίες σαν την τωρινή. Τους οφείλουμε πρωτίστως αγάπη, ευγνωμοσύνη, θαυμασμό και σεβασμό! Να τους προσέχουμε, γιατί αυτοί θα μας προσέξουν όλους κάποια στιγμή της ζωής μας. Να

προσέξουμε μην τους ξεχάσουμε, μόλις ξεφύγουμε από τον Φόβο και τον Δείμο(τρόμος), τους δυο γιους του Άρη που τον συνόδευαν στους πολέμους. Γιατί, ακριβώς, αυτή την εποχή ζούμε στον αστερισμό αυτών των δύο.